

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 806/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydany w dniu 30 września 2022 roku w sprawie o sygn. akt VII K 786/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. D. (1)	Pokrzywdzony D. N. nie przechodził żadnego szkolenia z zakresu BHP ani prawidłowego szkolenia stanowiskowego po przyjęciu go do pracy przez oskarżonego. O., którego brakowało (został urwany) przy rampie nr 2, przy której doszło do wypadku przy pracy nie należy do obowiązkowego wyposażenia rampy. Zabezpiecza samochód podjeżdżający pod rampę przed uszkodzeniem i nie jest środkiem	opinia uzupełniająca ustna wydana przez biegłą sądową M. S.	k-417v-418

		ochrony pracownika. Instrukcja BHP, która była dostępna w zakładzie oskarżonego (od 2009 r.) nie była dostosowana do warunków tego zakładu pracy.		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Opinia uzupełniająca ustna wydana przez biegłą sądową w dziedzinie BHP M. S.	Opinia jasna, rzetelna w ocenie sądu okręgowego nie budzi wątpliwości. Biegła sądowa stwierdziła, że D. N. po przyjęciu do pracy nie przeszedł żadnego szkolenia z zakresu BHP, a brygadzysta M. W., który twierdził, że przeprowadził z pokrzywdzonym szkolenie		

stanowiskowe nie był osobą uprawnioną do tego rodzaju czynności, gdyż stosowne uprawnienia nabył dopiero po zaistniałym wypadku przy pracy. Biegła sądowa M. S. przyznała, że odbojnik, którego w dniu zdarzenia brakowało na rampie nr 2, przy której doszło do wypadku przy pracy nie jest elementem obowiązkowego wyposażenia rampy i służy do zabezpieczenia pojazdów rozładowywanych przy rampie. Biegła wskazała także, że okazana jej instrukcja BHP, która miała być dostępna dla pracowników w zakładzie oskarżonego (od 2009 r.) nie jest instrukcją dostosowaną do tego zakładu pracy oraz podniosła, że taki dokument można kupić na Internecie i widziała podobny w innym zakładzie pracy.

1.1.6. ***Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów***

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego J. D. (1) we wniesionej apelacji wyrokowi sądu I instancji zarzucił:</p> <p>1. <u>obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku</u>, a to art. 7 k.p.k. poprzez dowolną i wybiórczą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, skutkującą arbitralnym przyjęciem, że oskarżony J. D. (2) jako prezes Spółki działającej pod firmą Chłodnia (...) Spółka z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

ograniczoną odpowiedzialnością” dopuścił się zaniedbań w zakresie przestrzegania przepisów BHP, mających skutkować wypadkiem śmiertelnym D. N., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na takie przyjęcie;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 7 k.p.k. poprzez dowolną i wybiórczą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, skutkującą arbitralnym przyjęciem, że oskarżony J. D. (2) dopuścił do pracy D. N. bez przeszkolenia BHP, co miało mieć wpływ na zaistnienie śmiertelnego wypadku D. N. - w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na takie ustalenie;

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez

dowolną i wybiórczą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, wyrażającą się w bezzasadnym uznaniu, iż zachowanie oskarżonego J. D. (2) stanowiło naruszenie norm przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy i pozostawało w adekwatnym związku przyczynowo - skutkowym ze zdarzeniem z dnia 27 stycznia 2021 roku, w którym śmierć poniósł D. N. w sytuacji, gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż do wypadku doszło w następstwie cofnięcia pojazdu przez kierowcę pojazdu ciężarowego w momencie, w którym D. N. wychylił się w obszar poruszania się pojazdu;

4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku, a to art.

7 k.p.k. poprzez dowolną i wybiórczą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkującą nieprawidłowym ustaleniem, że na terenie Chłodni (...) nie zostały wprowadzone regulaminy postępowania pracowników, podczas gdy regulaminy te zostały wprowadzone, a pracownicy zostali z nimi zapoznani;

5. obrazę przepisów postępowania

mającą wpływ na treść wydanego wyroku, a to art.

7 k.p.k. poprzez dowolną i wybiórczą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkującą nieprawidłowym ustaleniem, że przyczyną wypadku D. N. był brak odbojników przy rampie ładowania towarów do pojazdów, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że odbojniki nie są w żadnym zakresie środkiem ochrony osobistej (służą wyłącznie ochronie pojazdów

przed uszkodzeniami), a nadto projekt budynku i instalacji chłodni był opiniowany pod względem zgodności z zasadami BHP i - jak wskazano w protokole kontroli obowiązkowej Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego z dnia 26 listopada 2009 r., przeprowadzonej po zakończeniu budowy obiektu chłodni w N. - obiekt chłodni został wykonany zgodnie z projektem zatwierdzonym m.in. pod względem jego zgodności z przepisami bezpieczeństwa i higieny pracy;

6. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez bezkrytyczne oparcie się na opinii biegłej złożonej w sprawie, pomimo że zawiera ona wnioski sprzeczne z zebrany materiałem dowodowym, odwołuje się do niemających znaczenia okoliczności, co w konsekwencji wymagało w oparciu o art. 366 § 1 k.p.k. i

167 k.p.k. dokonania jej weryfikacji w drodze dopuszczenia kolejnej opinii biegłego;

7. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrony o dopuszczenie opinii nowego biegłego z dziedziny BHP z uwagi na to, że - jak przyjął Sąd I instancji - wniosek jest nieprzydatny, gdyż pisemne opinie biegłej z dziedziny BHP oraz ustaną złożoną na rozprawie w dniu 06.07.2022 r. na kartach 311 v-312v jest zupełna, kompletna i biegła wypowiedziała się w kwestii montażu odbojów, ich rodzajów i ewentualnych skutków bądź ograniczenia skutków obrażeń dla pracowników, dlatego ten dowód dodatkowy jest zbędny i zmierza do przedłużenia postępowania dowodowego w tej sprawie, podczas gdy opinia biegłej jest obarczona sprzecznościami i wadliwością

	wymagającą przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego ds. BHP.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego J. D. (1) w zasadniczej części nie zasługiwał na uwzględnienie. Aby skutecznie podnosić zarzut naruszenia wynikającej z art. 7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów należałoby wykazać, że ustalenia sądu meriti oraz ocena zgromadzonego w niniejszej sprawie istotnego materiału dowodowego z punktu widzenia postawionego oskarżonemu zarzutu nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem				

dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), a nadto nie była wynikiem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk) oraz uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk) - zobacz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r., OSNKW 1991 r., nr 7-9, poz. 41 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 r., Prok i Pr. 1999 r., nr 2 poz.6). Wbrew zarzutom zawartym w punktach od 1 do 4 apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego sąd I instancji dokonał oceny wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków H. S., E. S., D. P. (1) , A. G. i wskazał w jakiej części nie dał im wiary dlatego. Jednocześnie sąd I instancji odniósł się do opinii (pisemnych i ustnej) biegłej sądowej w dziedzinie BHP M.

S. uznając wydane przez nią opinie pisemne (oraz ustną uzupełniającą) za rzetelne i nie budzące wątpliwości. Sąd II instancji mając na uwadze treść zarzutów zawartych w punktach 5, 6 i 7 apelacji obrońcy oskarżonego, dopuścił dowód z opinii ustnej uzupełniającej biegłej sądowej w dziedzinie BHP M. S. na okoliczność wyjaśnienia jaki związek miał brakujący odbojnik przy rampie nr 2 w dniu wypadku z niedopełnieniem obowiązków pracodawcy z zakresu BHP przez oskarżonego. W tej części rację miał apelujący, że opinia biegłej sądowej nie była wyczerpująca i jasna. Biegła sądowa M. S. w opinii ustnej przyznała, że odbojnik, którego brakowało przy rampie nr 2 podczas zaistniałego wypadku przy pracy nie jest elementem obowiązkowym wyposażenia rampy i służy do ochrony pojazdów przed ich uszkodzeniem przy rozładunku (załadunku), a nie do ochrony

pracowników.

Zdaniem sądu okręgowego w tym składzie nie musiał zatem oskarżony w ogóle montować odbojników przy rampach służących do rozładunku podjeżdżających tam samochodów.

Ponadto w sytuacji, gdy odbojniki te zostały

zamontowane, to z akt sprawy nie wynika, aby oskarżonemu

ktokolwiek z personelu zgłaszał wcześniej brak jednego z

odbojników przy rampie, przy której doszło do wypadku przy pracy. Rację

ma obrońca oskarżonego, iż brak jednego z odbojników w dniu

zdarzenia przy rampie nr 2 nie ma związku z odpowiedzialnością

karną oskarżonego za zaistniały wypadek przy pracy, któremu uległ D.

N.. W pozostałej części opinia biegłej sądowej w dziedzinie BHP M. S. zdaniem

sądu okręgowego nie budzi wątpliwości. W realiach przedmiotowej

sprawy oskarżony nie wywiązał się z żadnych obowiązków

pracodawcy wynikających z przepisów kodeksu pracy (art. 229 § 1 kp, art. 237³ kp, art. 226 kp) względem przyjętego do pracy D. N.. Przede wszystkim budzi wątpliwości już sam fakt zawarcia z nim umowy (ustnej) o pracę, a mianowicie czy była to umowa na czas nieokreślony, czy umowa zlecenie. Bezsporne jest jednak, że jego zatrudnienie od dnia 1 grudnia 2020 roku zostało przez pracodawcę zgłoszone do ubezpieczenia społecznego poprzez przekazanie danych do ZUS w dniu 2 marca 2021 roku (po zaistniałym wypadku). Oczywiście uznać należy, że umowa o pracę z D. N. została skutecznie zawarta przez oskarżonego. Oskarżony po zawarciu umowy ustnej o pracę z pokrzywdzonym nawet nie zlecił przeprowadzenia badań lekarskich D. N., co jest warunkiem koniecznym przy zatrudnieniu nowego pracownika w każdym zakładzie pracy. Te uchybienia

nie mają związku przyczynowego z zaistniałym wypadkiem przy pracy, ale obrazują nastawienie oskarżonego do wypełniania swoich podstawowych obowiązków jako pracodawcy wobec nowego pracownika. Zgodzić należy się z biegłą sądową, że w realiach przedmiotowej sprawy brak przeszkolenia z zakresu BHP nowego pracownika w powiązaniu z brakiem instrukcji BHP określającej bezpieczne zasady załadunku (rozładunku) samochodów przy rampach pozostają w związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem przy pracy D. N.. Nie jest trafny zarzut obrońcy oskarżonego, w którym twierdzi że pokrzywdzony wbrew ustaleniom sądu I instancji przeszedł szkolenie z zakresu BHP udzielone mu przez brygadzystę M. W.. Przede wszystkim M. W. nie był osobą uprawnioną do przeprowadzenia profesjonalnego szkolenia

stanowiskowego z zakresu BHP w stosunku do D. N., gdyż nie posiadał odpowiednich uprawnień, które uzyskał dopiero po zaistniałym wypadku przy pracy. Ponadto z jego zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym nie wynika, aby przeprowadził szkolenie z zakresu BHP z pokrzywdzonym (jego siostrzeńcem k-73-75). Zeznając jako świadek w dniu 14 kwietnia 2021 roku stwierdził „na szkolenie BHP przyjeżdża ktoś z zewnątrz, ale ja D. mówiłem co on może robić , a co nie”. Bezsporne jest, że wiedza przekazana przez świadka M. W. pokrzywdzonemu była niewystarczająca do bezpiecznego wykonywania załadunku (rozładunku) samochodów podjeżdżających pod poszczególne rampy. Ponadto nie było w zakładzie pracy opracowanej odpowiedniej do profilu tego zakładu instrukcji BHP dotyczącej zasad obowiązujących pracowników przy

rozładunku
(załadunku)
samochodów.
Najlepiej brak takiej
instrukcji BHP
dotyczącej
bezpiecznego
załadunku i
rozładunku
pojazdów oddają
zeznania jednego z
pracowników
wykonujących te
czynności - D.
P. (1) (przeszedł
odpowiednie
szkolenie z zakresu
BHP), który w
postępowaniu
przygotowawczym w
dniu 14 kwietnia
2021 roku
zeznał „jest zasada,
że po zakończonej
pracy pracownik
uderza ręką w burtę
samochodu trzy razy
i kierowcy już wiedzą
o co chodzi, że mogą
odjeżdżać". Jeżeli
jest to zasada w
firmie oskarżonego
to brak instrukcji
BHP określającej
zasady bezpiecznego
załadunku
(rozładunku)
samochodów
podjeżdżających na
rampy oraz
nieprzedstawienie
pracownikom
procedur
określających
sposób
informowania
kierowców firm
zewnętrznych o
przyjętych
procedurach

załadunku,
pozostaje w związku
przyczynowym z
zaistniałym
wypadkiem przy
pracy. Jest rzeczą
oczywistą, że
uderzenie ręką w
plandekę
samochodu
ciężarowego nie
zawsze było słyszane
przez kierowcę.
Wówczas jak zeznał
dalej D. P. (2)
„ my nieraz
wychylamy się z
rampy jak samochód
ma odjeżdżać, aby
sprawdzić czy
usłyszał, że ma
odjeżdżać, jeśli nie
usłyszał to mówimy
aby odjechał". Tak
więc wychlanie się
przed odjazdem
samochodu z rampy
było także
stosowaną praktyką
przez pracowników
zakładu
oskarżonego.
Potwierdza to
również nagranie z
monitoringu
dołączone do akt
sprawy. Jest rzeczą
oczywistą, że ktoś
tym pracownikom
musiał taką wiedzę
przekazać skoro
była to uznana
praktyka w zakładzie
pracy oskarżonego
i wiedział o
niej także D.
N., który dokładnie
tak zachował się
przed zaistniałym
wypadkiem. Tego

rodzaju praktyka
musiała
doprowadzić do
wypadku przy pracy,
gdyż nie jest to
zjawisko
nadzwyczajne, że
kierujący
samochodem
ciężarowym może
cofnąć do tyłu lekko
samochód, tak jak
to było podczas
przedmiotowego
wypadku. Ponadto
kierowca
samochodu
ciężarowego ma
ograniczone pole
widzenia za
pojazdem i
bezwzględnie żaden
pracownik nie
powinien się
wychylać z rampy
sprawdzając
dlaczego kierowca
nie odjeżdża
samochodem.
Obowiązkiem
oskarżonego było
opracowanie
odpowiedniej
instrukcji BHP
dostosowanej do
profilu zakładu,
która zawierałaby
procedury
postępowania
podczas załadunku i
rozładunku
samochodów.
Ponadto powinny
być osoby
wyznaczenie przez
pracodawcę
odpowiedzialne za
egzekwowanie od
pracowników
przestrzegania

instrukcji BHP zawierającej zasady postępowania przy załadunku (rozładunku) samochodów ciężarowych . W realiach przedmiotowej sprawy podnieść należy, że istotą strony przedmiotowej czynu określonego w art. 220 § 1 k.k. jest stworzenie przez sprawcę takiej sytuacji faktycznej, w której istnieje bezpośrednio niebezpieczeństwo, grożące realnie nastąpieniem skutku w postaci śmierci lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu człowieka. Bezpośredniość realnie grożącego niebezpieczeństwa oznacza, iż w sytuacji przez sprawcę już stworzonej, a więc bez dalszej akcji z jego strony, istnieje duże prawdopodobieństwo nastąpienia w najbliższej chwili wymienionych skutków. W niniejszej sprawie uczynieniem powyższemu zadość było wykazanie, że zaniedbania oskarżonego w zakresie BHP, które to naraziły pokrzywdzonego na

bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia albo
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu,
pozostawały nadto
w związku
przyczynowym z
jego wypadkiem
i tym samym
śmiercią. Jak
słusznie przy tym
podkreślił Sąd
Najwyższy w
postanowieniu z
dnia 8 grudnia
2017 roku, wydanym
w sprawie IV KK
104/17: „Typ czynu
określony w art.
220 § 1 i 2 k.k.
jest przestępstwem
materialnym,
którego skutkiem
– należącym do
znamion tego
przestępstwa – jest
narażenie człowieka
na bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia lub
skutków dla zdrowia
pracownika,
mających postać
obrażeń ciała
określonych w art.
156 kk. Zatem
skutek ten wyraża
się w samym już
zaistnieniu stanu
bezpośredniego,
realnego narażenia
na
niebezpieczeństwo
tych dóbr, choćby
odłożonego w czasie.
Chodzi bowiem o
sytuację
niebezpieczną, a nie
o czasową bliskość

skutku mającego nastąpić w wyniku rozwoju tej sytuacji, jak również o zachowania, które stwarzają rzeczywiste zagrożenie dla życia lub zdrowia, a więc wywołują wysokie prawdopodobieństwo nastąpienia tego skutku w stwierdzonych okolicznościach faktycznych.

Opisany skutek zaniechania wykonania obowiązków gwarantujących jego nienastąpienie wyraża się zarówno w wywołaniu stanu zwiększającego owo niebezpieczeństwo, jak i w utrzymaniu tego stanu, jako że – niezależnie od tego, czy zachowanie sprawcy ma charakter umyślny czy nieumyślny – na sprawcy ciąży obowiązek podjęcia wszelkich zachowań zmierzających do obniżenia stopnia konkretnego niebezpieczeństwa dla dobra prawnego w chwili, gdy jego obowiązek zaktualizował się”. Oczywiście między naruszeniem przez osobę odpowiedzialną konkretnego

obowiązku z zakresu BHP a nastąpieniem opisywanego skutku musi istnieć związek. Taki jednak związek przyczynowy – wbrew wywodom skarżącego obrońcy – zaistniał w realiach niniejszej sprawy. Wskazać trzeba, że w toku postępowania ustalono, iż pracownik - D. N. nie był w ogóle przygotowany do bezpiecznego wykonywania pracy polegającej na załadunku (rozładunku) samochodów, bowiem nie udzielono mu instruktażu stanowiskowego, nie posiadał on też przeszkolenia z zakresu BHP, a w zakładzie pracy do zapoznania dostępna była jedynie ogólna instrukcja pisemna BHP nie przystosowana do potrzeb tego zakładu. Oskarżony nie opracował (nie zlecił opracowania) instrukcji BHP określającej bezpieczne zasady załadunku (rozładunku) samochodów podjeżdżających do ramp. To właśnie przy podjeżdżaniu tych samochodów

i odjeżdżaniu spod ramp istniało bezpośrednio niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wykonujących załadunek pracowników, gdyż nie było precyzyjnej instrukcji BHP jak mają się zachowywać i zachowywali się tak, jak pokrzywdzony przed zaistniałym wypadkiem przy pracy. Bezsporne jest w sprawie, że w czasie popełnienia przypisanego przez sąd I instancji w zaskarżonym wyroku oskarżonemu J. D. (1) czynu, był on prezesem zarządu spółki Chłodnia (...) Sp. z o.o. W związku z tym faktem ciążyły na oskarżonym określone obowiązki. Zgodnie z art. 201 §1 ksh „zarząd prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę”. Zarząd jako organ odpowiedzialny przed wspólnikami za realizację celów i zadań spółki jest zobowiązany podejmować wszelkie działania na rzecz realizacji tych celów. Chodzi o podejmowanie wszelkich decyzji, w tym dotyczących

bezpieczeństwa i higieny pracy w spółce. Oskarżony wiedział w jakim zakładzie pracy jest pracodawcą i zdawał sobie sprawę, że pracownicy dokonują załadunku i rozładunku podjeżdżających samochodów ciężarowych na rampy. W związku z tą czynnością istnieje zagrożenie nastąpienia wypadku przy pracy i jest rzeczą oczywistą, że powinna być opracowana odpowiednia instrukcja BHP zawierająca także zasady bezpiecznego wykonywania tej pracy. Oskarżony nie zlecił opracowania takiej instrukcji, a zatem godził się na sytuację, że pracownicy dokonujący pracy przy załadunku i rozładunku samochodów nie mieli opracowanych procedur bezpiecznego wykonywania tej pracy i nie byli zapoznani z ryzykiem z jakim wiąże się jej wykonywanie. Pracownicy stworzyli „swoje uproszczone i niebezpieczne

procedury”
postępowania przy
wykonywaniu tej
pracy i uczyli takiego
postępowania
nowych
pracowników. Sąd
okręgowy podziela
opinie wydane przed
sądem I instancji
oraz opinię ustną
wydaną przez biegłą
sądową w dziedzinie
BHP M. S.
przed sądem II
instancji, że tego
rodzaju zaniechania
z zakresu
przestrzegania
przepisów BHP
pozostały w
związku
przyczynowym z
zaistniałym
wypadkiem przy
pracy. W opinii sądu
okręgowego tego
rodzaju zachowanie
oskarżonego jako
prezesa zarządu
spółki wypełniło
znamiona
przestępstwa art.
220 § 1 kk.
Oskarżony działał z
zamiarem
ewentualnym przy
umyślnym
niedopełnieniu
obowiązków z
zakresu BHP
narażającym
pokrzywdzonego na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia, co w
efekcie
doprowadziło do
nieumyślnego
spowodowania

śmierci D. N. podczas wypadku przy pracy, do którego doszło w dniu 27 stycznia 2021 roku. Sąd okręgowy wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu stwierdzenie, że nie zapewnił właściwego wyposażenia rampy nr 2. Chodziło o brakujący odbojnik, co do którego biegła sądowa zajęła stanowisko w opinii ustnej przed sądem II instancji przyznając, że nie jest on elementem obowiązkowym wyposażenia ramp i służy do zabezpieczenia pojazdów przed ich uszkodzeniem podczas podjeżdżania do rampy. Sąd okręgowy oddalił wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii pisemnej innego biegłego sądowego z zakresu BHP, gdyż nie zachodziły po złożeniu opinii ustnej przez biegłą sądową przesłanki z art. 201 kpk do uwzględnienia takiego wniosku.

Wniosek				
O uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuconego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Skoro podnoszony w apelacji przez obrońcę oskarżonego J. D. (1) zarzut naruszenia art. 7 kpk nie zasługiwał, to brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od zarzuconego mu czynu, a także sąd II instancji nie znalazł z urzędu podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.				
3.2.	Prokurator we wniesionej apelacji	# zasadny		

	<p>na zasadzie art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego J. D. (2) w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat jako zbyt łagodnej i niespełniającej swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej co wynika z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności obciążających oskarżonego tj. wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu godzącego w różne dobra, wysokiego stopnia zawinienia, rozmiaru wyrządzonej szkody, charakteru naruszonych norm, motywacji oskarżonego.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja wniesiona przez prokuratora jest zasadna w takim stopniu, że na skutek</p>				

jej wniesienia sąd
okręgowy zmienił
zaskarżony wyrok.
Sąd okręgowy
podziela stanowisko
zawarte w wyroku
Sądu Apelacyjnego
w Warszawie, że
zarzut rażącej
niewspółmierności
kary jako zarzut
z kategorii ocen
zasługuje na
uwzględnienie
wówczas gdy
pomiędzy karą
orzeczoną przez sąd
I instancji a
karą jaką należałoby
orzec w instancji
odwoławczej w
następstwie
prawidłowo
zastosowanych
dyrektyw wymiaru
kary, istnieje
wyraźna, istotna,
„bijąca wręcz po
oczach” różnica.
Oznacza to, że zarzut
określony w art. 438
pkt 4 KPK zasługuje
na uwzględnienie
wówczas gdy
spełnione są łącznie
dwa warunki.
Pierwszy z nich
to wskazana wyżej,
wyraźna, istotna
różnica pomiędzy
karą orzeczoną a
karą jaką należałoby
orzec w instancji
odwoławczej, a drugi
to stwierdzenie
naruszenia przez
sąd meriti dyrektyw
wymiaru kary
określonych w art.
53 KK, co może

nastąpić poprzez
pominięcie
określonych
okoliczności o
charakterze
obciążającym lub
łagodzącym lub
też nie nadanie
tym okolicznościom
właściwego
znaczenia przy
określaniu rodzaju i
wymiaru kary wobec
osoby oskarżonej
(wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z
21.09.2021 r., II
AKa 252/20). Sąd
okręgowy nie
podziela apelacji
wniesionej przez
prokuratora w części
dotyczącej wymiaru
orzeczonej
oskarżonemu kary
1 roku pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania na okres
próby 3 lat.
Podnieść należy, że
oskarżony nie był
dotychczas karany,
prowadzi zakład
pracy, w którym nie
było wypadków przy
pracy ze skutkiem
śmiertelnym,
zatrudnia wielu
pracowników, dla
których praca ta jest
źródłem utrzymania
ich rodzin. Faktem
jest, że oskarżony
jako pracodawca
zatrudniający do
pracy D. N.
nie dopełnił w

zasadzie żadnych obowiązków pracodawcy wobec nowego pracownika. Większość z nich nie miała związku przyczynowego z zaistniałym wypadkiem przy pracy (brak niezwłocznego zgłoszenia do ZUS ubezpieczenia nowego pracownika, brak skierowania na badania lekarskie). W realiach przedmiotowej sprawy odpowiedzialność karna oskarżonego wynika z faktu, że był prezesem zarządu spółki w imieniu, której przyjął pokrzywdzonego do pracy i nie zapewnił mu bezpiecznych warunków podczas wykonywania powierzonych obowiązków. W zaistniałej sytuacji najistotniejsze jest, aby w przyszłości w zakładzie pracy oskarżonego do tego rodzaju zdarzeń nie doszło. Oskarżony jako prezes zarządu spółki odpowiada za zapewnienie bezpiecznych warunków pracy wszystkim pracownikom. Na skutek braku opracowania właściwej instrukcji BHP dotyczącej

bezpiecznego
załadunku
samochodów i
właściwego
szkolenia
pracowników, którzy
ten załadunek
wykonują doszło do
wypełnienia
znamion
przestępstwa art.
220§1 kk przez
oskarżonego, a
skutkiem
niedopełnienia tych
obowiązków był
zaistniały wypadek
śmiertelny przy
pracy z udziałem
D. N.. Podnieść
należy, że w
głosach końcowych
oskarżyciel
posiłkowy i jego
pełnomocnik
wymiar kary dla
oskarżonego
pozostawili do
uznania sądu, a
wnieśli o zasądzenie
zadośćuczynienia od
oskarżonego dla J.
N. za doznaną
krzywdę w związku
ze śmiercią syna.
Oskarżony nie był
dotychczas karany
i nie jest zasadne
wymierzanie w
stosunku do niego
kary powyżej 1
roku pozbawienia
wolności bez
warunkowego
zawieszenia jej
wykonania, gdyż
powinien dalej
pracować i zapewnić
ciągłość bezpiecznej
pracy dla

zatrudnionych pracowników oraz powinien mieć możliwość zadośćuczynić finansowo rodzicom zmarłego D. N. za doznaną przez nich krzywdę. Rację ma natomiast apelujący, że orzeczona kara oceniana jako całość jest zbyt łagodna. Sąd I instancji orzekając wobec oskarżonego karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 71 § 1 kk - 125 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 40 złotych. Analizując treść zaskarżonego wyroku sąd okręgowy zauważa, że faktyczna dolegliwość związana z orzeczoną wobec oskarżonego karą jest to kwota 5000 złotych z tytułu orzeczonej kary grzywny, którą oskarżony będzie musiał uregulować. Rację ma prokurator, iż biorąc pod uwagę, że skutkiem

<p>zaistniałego wypadku przy pracy jest śmierć pracownika, orzeczona kara powinna być surowsza od wymierzonej przez sąd I instancji w zaskarżonym wyroku. Sąd II instancji podwyższył orzeczoną karę grzywny do wysokości 250 stawek dziennych.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Skoro niezasadny okazał się zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia kary w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, to</p>			

<p>sąd okręgowy nie podwyższał wymiaru tej kary do wysokości 2 lat pozbawienia wolności. Mając na uwadze , że zasadny jest zarzut prokuratora w części dotyczącej rażącej niewspółmierności kary wolnościowej (1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat) przy orzeczeniu kary grzywny w wymiarze 125 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych, to sąd okręgowy podwyższył wysokość orzeczonej kary grzywny do 250 stawek dziennych.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego we wniesionej apelacji na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt. 4 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąca niewspółmierność środka karnego poprzez zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 30.000 zł podczas gdy z uzasadnienia wynika</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>jakoby Sąd orzekł nawiązkę, a nadto wniosek pełnomocnika dotyczył zasądzenia zadośćuczynienia w części.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest zasadna w takim stopniu, że sąd okręgowy na skutek jej wniesienia zmienił zaskarżony wyrok odnośnie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 4. Podnieść należy, że sąd I instancji na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego J. D. (1) na rzecz pokrzywdzonego J. N. kwotę 30000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego dotyczył zasądzenia od oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 kk na rzecz J. N. kwoty 50000 złotych z tytułu częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę po</p>				

śmierci syna (k-318 akt). W uzasadnieniu do wydanego wyroku sąd I instancji wskazał, że „uznał za zasadne w oparciu o treść art. 46§2 kk orzec o symbolicznej kwocie 30000 złotych na rzecz od oskarżonego. Wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w dalszym zakresie o orzeczenie wyższej kwoty na rzecz od oskarżonego nie znajdował uzasadnienia”. Tego rodzaju stwierdzenie świadczy o tym, że sąd I instancji nie zapoznał się z wnioskiem pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, który wnosił o zasądzenie częściowego zadośćuczynienia na rzecz J. N. w kwocie 50000 złotych. Faktem jest, iż o zasądzenie na rzecz oskarżonego kwoty 20000 złotych na rzecz pokrzywdzonego wniósł prokurator podczas końcowych głosów stron prokurator (k-328). Sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż zasądzona kwota 30000 złotych od

<p>oskarżonego na rzecz J. N. jest orzeczona z tytułu nawiązki zgodnie z intencją sądu I instancji. Jednocześnie tego rodzaju rozstrzygnięcie nie zamyka drogi J. N. do dochodzenia od oskarżonego dodatkowej kwoty z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę po śmierci syna.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od oskarżonego J. D. (1) na rzecz J. N. kwoty 50000 złotych z tytułu częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub zasądzenie kwoty 30000 złotych z tytułu nawiązki.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Apelacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego J. D. (1) okazała się zasadna w takim stopniu, że na skutek jej wniesienia sąd</p>			

okręgowy zmienił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4 zaskarżonego wyroku w sposób postulowany we wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu		

pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>a) z opisu czynu zarzucanego w akcie oskarżenia i przypisanego w punkcie 1 wyroku wyeliminował sformułowanie „oraz niezapewnienie prawidłowego wyposażenia rampy nr 2”;</p> <p>b) z rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 4 wyeliminował słowo „pokrzywdzonego” i w miejsce sformułowania „za doznaną krzywdę” przyjął słowo „nawiązki”;</p> <p>c) w punkcie 3 podwyższył orzeczoną karę grzywny do wysokości 250 stawek dziennych;</p> <p>d) na podstawie art. 72§1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżonego do pisemnego informowania sądu w odstępach co 6 (sześć) miesięcy</p>		

o przebiegu okresu próby.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Sąd okręgowy wyeliminował z opisu czynu zarzuconego oskarżonemu w akcie oskarżenia i przypisanego w punkcie 1 zaskarżonego wyroku sformułowanie dotyczące niezapewnienia prawidłowego wyposażenia rampy nr 2 , przy której doszło do wypadku przy pracy. Chodziło o brak jednego z odbojników w dniu zdarzenia, które były zamontowane przy tej rampie. Z ustaleń sądu okręgowego wynika, że odbojniki te nie są elementem obligatoryjnym wyposażenia rampy, a jeżeli już są zamontowane , to służą ochronie samochodów przed ich uszkodzeniem, a nie są środkiem ochrony pracowników.</p> <p>Sąd okręgowy z rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 4 wyeliminował słowo pokrzywdzonego,</p>	

gdyż
pokrzywdzonym w
tej sprawie jest
zmarły D. N. i
przyjął, że sąd
I instancji zasądził
od oskarżonego na
rzecz J. N. kwotę
30000 złotych z
tytułu nawiązki.

Sąd okręgowy
analizując apelację
prokuratora
wniesioną na
niekorzyść
oskarżonego od
orzeczenia o karze
zmienił
rozstrzygnięcie
zawarte w punkcie
3 zaskarżonego
wyroku w ten
sposób, że
podwyższył
wysokość orzeczonej
kary grzywny do 250
stawek dziennych.

Sąd II instancji na
podstawie art. 72 §
1 pkt 1 kk zobowiązał
oskarżonego do
pisemnego
informowania sądu
w odstępach co
6 miesięcy o
przebiegu okresu
próby. Podnieść
należy, że
przy wymierzeniu
oskarżonemu kary
1 roku pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania na okres
próby 3 lat,
nałożenie jednego z
obowiązków

wymienionych w art 72 § 1 kk było obligatoryjne, gdyż nie został wobec J. D. (1) orzeczony żaden środek karny, a jedynie środek kompensacyjny (nawiązka).			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 3 wyroku sądu okręgowego.	Sąd okręgowy zasądził od oskarżonego J. D. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. N. kwotę 1008 złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym. Wysokość	

	<p>zasądzonej kwoty została ustalona na podstawie § 11 ust 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust 7 i § 17 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.).</p>	
<p>Punkt 4 wyroku sądu okręgowego</p>	<p>O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 635 kpk. Sąd okręgowy zasądził od oskarżonego J. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1180 złotych opłaty za obie instancje i kwotę 42,39 złotych z tytułu zwrotu wydatków, które w pozostałej części przejął na rachunek Skarbu Państwa. Wysokość opłaty została ustalona na podstawie art.2 ust 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust 2 i art. 10 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U nr 49 poz. 223 z późn. zm.). Na wysokość wydatków zasądzonych od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa składa się kwota 32,39</p>	

	<p>złotych stanowiąca wynagrodzenie biegłej sądowej M. S. w związku z wydaniem opinii ustnej uzupełniającej na rozprawie odwoławczej oraz kwota 10 złotych stanowiąca połowę ryczałtu związanego z pokryciem kosztów wysłania wezwań w postępowaniu odwoławczym. W pozostałej części sąd okręgowy przejął wydatki na rachunek Skarbu Państwa.</p>
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. D. (1).
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skarżone jest rozstrzygnięcie uznające za winnego oskarżonego dokonania zarzuczonego mu czynu.
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Oskarżyciel publiczny wniósł apelację w części dotyczącej wymiaru oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawierzeniem jej wykonania.
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. N..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł apelację w części dotyczącej rozstrzygnięcia o zasądzeniu w zbyt małej wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana